

Als in een Sprookje.

Hanneke trad nu ook binnen.

Ze was weer op bloote voeten, 't witblonde haar lag kroezig om haar voorhoofd; ze was verlegen en zag met haar lieve oogen half lachend, half angstig naar Vos, die ook niet bijster op z'n gemak, erg houterig was gaan zitten, met z'n hoed schutterig in z'n hand.

„'k Mot effen naar de koe zien,” sprak de oude vrouw eensklaps gejaagd, en ze verliet 't vertrek.

(Slot volgt).

ALS IN EEN SPROOKJE. *) † † †
† † † † † DOOR W. W. F.-D.

„L'hostellerie Guillaume le Conquerant” las ik, in steen gehouwen boven de poort van een lang en laag huis, waarvan alleen dak en vensters zichtbaar waren, de muren bedekt door klimop en gele rozen....

We waren 's ochtends van Jersey vertrokken en in Chartret, een klein havenplaatsje in Normandië, terechtgekomen in een trein, die de Vliegende-Blätter-Vicinalbahn in de meest superatieve wijze overtrof. Toen ik bij de zooveelste halte den conducteur min of meer ontstemd vroeg of we overal tien minuten zouden wachten, kreeg ik beleefd ten antwoord: „Neen mevrouw, aan 't volgend station hebben we twintig minuten oponthoud.” Inderdaad!—Na volle twee uren slaagden we er ten slotte in het slechts 43 K.M. verder gelegen plaatsje Garenton te bereiken, waar ons vijf kwartier werd gelaten om over te stappen in den express naar Caen, vanwaar een stoomtram — „on change à Benouville

Madame” — ons via Dives-Cabourg naar Trouville zou brengen. De tram gaat langs 't zeekanaal, en ware 't niet dat de dichtmet-klimop-begroeide boomen links van den weg, waarachter af en toe een schilderachtig slot opdook, ons uit den droom hadden geholpen, we hadden ons in Nederland verplaatst gewaand. Een stuk van Rhederoord met den Boecop, eenige hektaren Hollandsche poldergrond en de streek tusschen Rijsburg en Noordwijk-aan-Zee aan elkander gezet, ziedaar een duidelijke voorstelling van het Normandisch landschap waar we doorreden.

De trein naar Trouville zou eerst enkele uren na onze aankomst in Dives vertrekken en we slenterden dus 't ohaanzienlijke stadje in, hopen de een enigszins cetbaar middag-

... MET EEN BORDES, OMRANKT DOOR ZWARE GLYCINEN EN ROSE ROZEN...

maal te kunnen veroveren. 't Rijk-begroeide huis met z'n frisch groen geschilderde stores trok weldra onze aandacht. „Hoe innig poëtisch en” — met een zucht... denkende aan de fransche hotels in de provincie — „wat zal 't van binnen weer vuil zijn; mais essayons toujours.”

Voor we tijd hadden gehad rond te zien, bracht een dienstmeisje ons door een oud deurtje in een toilet- en badkamer, die de 20ste eeuw alle eer aandeed. Des te grooter m'n verbazing toen ik weer buiten komende op een ruime binnenplaats een omgeving zag zoo middeneeuwsch, zoo afwijkende van wat men zich maar voorstellen kan in 't dagelijksch

*) Dit schetsje werd *niet* geschreven als proeve van litterair talent van den ook maar zooveelsten rang, maar uitsluitend om m'n landgenooten bekend te maken met een even wonderlijk als mooi plekje, een bezoek overwaard en makkelijk te verbinden met een ook voor Hollanders niet buitenissige reis in Bretagne.

Als in een Sprookje.

... Z'N SCHATTEN, ANTIQUITEITEN OPGEHOOPT IN KAMERS EN KEUKEN...

leven, dat ik moeite had 't in me op te nemen. 't Kan Alice in Wonderland niet vreemder te moede zijn geweest. De vier zijden bijna geheel ingenomen door huisjes die niet bij elkaar schenen te hooren en toch een harmonisch geheel vormden: 't koekhuisje van Hans en Grietje, daarnaast een met kaarsen verlicht koepeltje, waarin een paar eerbare Engelschen in smoking zaten te dineeren, rechts van de ingangspoort een wit geschilderde met roodgebloemde zijde gevoerde baldakijn, waaronder een paar oude juffrouwen met zwarte japonnen en zwarte kapothoeden, 't servet met een punt in 't halsboordje gestopt. Naast haar op een gebeeldhouwd hek tusschen weelderige geraniumplanten een Überkatze van oud Normandisch porselein, die zóó uit de Sezession scheen te zijn weg geloopt. Achter de kat stak een verknoeste klimplant twee zware takken omhoog als wilde ze de balustrade steunen die zich naar twee kanten uitstreckte; op enkele plaatsen waren sappige groene boompjes uit de rimpelige armen gekropen; eroverheen boog in druk gesprek met een chauffeur beneden een jong paartje, in geelgrijze mantels gehuld, de stofbrillen en kappen opgeschoven.

Links van de poort een zwaar getralied raam, en een deur toegang gevend tot een hal vol oude gobelins en porceleinen. Een hoek daarmee vormend: een mooi Normandisch boerderijtje, met een bordes omrankt door zware glycinen en rose rozen; daartusschen in 'n kleed van bleu-de-Nil-gaas een tengere meisjesfiguur, 'n feeëngestalte. Helaas en o vreeselijk anachronisme geen golvende sluier, geen trillende sprookjesvlinder, geen diadeem zelfs dekte 't mooie kopje, maar een... panamahoed. Rechts en links boven haar hoofd in grappige dakvenstertjes schreeuwden twee kakatoes, de witte lijven buigende om 't prinsesje te kunnen zien, de gele kuiven trillende van bewondering.

In makkelijke rieten stoelen, tusschen twee hagen van heliotropen, naast een levensgrote pointer van blauw faïence, vlijden we ons neer, terwijl een akelig-gewone kellner, ons een diner voorzette, waarvan Baedeker niet ten onrechte getuigt: „Le prix seulement est de premier ordre." Twee rood-en-witte poesen zaten knipoogend te kijken, overtuigd dat harer zou zijn 't leeuwendeel van wat we op ons bord namen. Langzaam deed een droomhond, afstammeling van een spaniel en een